

Julius Panka: Mieli Tautininkų Sąjungos nariai ir visi jai prijaučiantys tautiečiai,

Gyvenimas yra sudėtingas ir nuolatos kintantis procesas, o politinis gyvenimas yra dar dinamiškesnis ir nenuspėjamesnis dalykas. Į tautinį judėjimą įsijungiau dar būdamas vaikas, nuo 9-nerių metų dalyvavau Sąjūdžio ir Lietuvos Laisvės Lygos mitinguose ir piketuose, o nuo 1990 metų įsijungiau į skautų judėjimą, kuris tuomet dar nebuvo tapęs liberalų sambūriu ir kuris tuo metu dar mokė mylėti Tėvynę, didžiutis savo Tauta ir tikėti Dievu. Vėliau, jau studijų metais, aktyviai įsijungiau į tautines jaunimo organizacijas, kol galų gale, maždaug 2008 metais, išsikėliau tikslą dalyvauti politinėje tautinėje partijoje, kad galėčiau įsijungti į lietuviškos Lietuvos kūrimą ten, kur ji buvo ir yra labiausiai naikinama ir griauinama - Lietuvos Respublikos Seime.

2008 metais tikros tautinės politinės jėgos nebuvo. Viena, kažkada tautiškumą gynusi partija jau buvo tapusi tik vieno žmogaus politiniu žaisliuku, o kita bandė tautiškumą ginti tapdama įtakingos, bet neoliberalų valdomos politinės sisteminės partijos frakcija, dar kita, apnikta politinių prisitaikėlių, tautiškumo nelaikė prioritetu, tiesa, turėjo garbingą Lyderį, kuris tikriausiai vienintelis iš didžiųjų Lietuvos kūrėjų suprato, kad nacionalizmas yra šių laikų humanizmas ir kad tai vienintelė politinė ideologija, kuri dar gali išgelbėti tautas nuo pražūtingo kosmopolitizmo vėžio.

Manęs tuomet netenkino nei viena šių politinių jėgų, todėl su bendražygiais ėmėmės ambicingo projekto - suvienyti įvairias politines partijėles, tautinius visuomeninius judėjimus ir neformalias jaunimo subkultūras į vieną stiprų kumštį - Lietuvių tautinį centrą, po kurio sparnu tilptų ir politinė partija, ir gatvės akcijos, ir renginiai, ir kultūriniai bei švietimo projektai.

Tas darbas reikalavo daug laiko ir pastangų, jam buvo visaip kliudoma, ypač infiltruojant įvairius asmenis, kurie pradžioje pasirodė labai naudingais ir patikimais, palaipsniui pradėdavo skaldomąjį darbą ir žlugdydavo tarpusavio pasitikėjimą bei vienybę.

Nežiūrint visų sunkumų 2011 metų pabaigoje Lietuvių tautinis centras kartu su atsikandusia liberalų diktato sisteminės partijos tautininkų frakcija atkūrė tautinę politinę jėgą - Tautininkų Sąjungą. Visą gyvenimą didžiuosiuosi, kad buvau prie šios garbingos, istorinės partijos atkūrimo ištakų, buvau išrinktas vicepirmininku.

Tačiau kosmopolitinės, liberaliosios jėgos nesnaudė. Kai atrodė visiškai realu, kad didelė pilietinių ir tautinių jėgų koalicija pateks į Seimą ir taps viena įtakingiausių frakcijų, įsikišo sistemos žmonės ir pasitvarkė savaip. Į Seimą ėjo vieno klausimo partija, kurios sąrašas buvo kaip čigono anklodė - susiūtas iš pačių įvairiausių atraižų ir segmentų. Lygiagrečiai į Seimą žygiavo ori, bet beviltiškam pralaimėjimui pasmerkta mažųjų partijų ir pilietinių jėgų koalicija, vedama garbingų, tačiau visuomenės užmirštų signatarų. Rezultatas buvo daugiau nei gėdingas, skambiai skandavusi apie tai, kad "Tavo balsas neprapuls", koalicija negavo net vieno procento rinkėjų pasitikėjimo.

Vėliau sekė naujas etapas - rimtai dirbant pavyko pritraukti pasiturintį rėmėją, tai įgalino sukurti bent minimalų administracinį resursą, kad būtų keletas etatinių darbuotojų, galinčių visą darbo dieną skirti partijos veiklos vystymui. Bendradarbiaujant su pilietiniais judėjimais pavyko pasiekti, kad Tautininkų Sąjunga taptų viena iš Referendumo dėl žemės nepardavimo užsieniečiams varomųjų jėgų. Partijos skyriai dieną naktį rinko parašus, vėliau juos tikslino ir kovojo už piliečių teisę į Referendumą.

Atėjo rinkimai į Europos Parlamentą, rezultatas buvo dvigubai geresnis nei "plačiosios koalicijos" bet tikrai nepakankamas. Nesėkmės priežasčių daugybė. Tai ir neturėjimas savo kandidato į prezidentus ir paskutinę minutę mus ant ledo palikęs kitos partijos iškeltas kandidatas į prezidentus,

kurį parėmėme kaip vienintelį panašų į antisisteminiį, o taip pat didžiąją dalį Referendumo rėmėjų balsų susirinkęs įtakingas žemvaldys, sugebėjęs įtikinti rinkėjus, kad tai jis surinko trečdalį milijono piliečių parašų ir vienintelis gali atstovauti Lietuvos patriotus Europos parlamente. Aišku, buvo ir vidinių priežasčių - dalies partiečių nepasitikėjimas vieni kitais, primityvūs konfliktai, elementarus žmogiškas nesusikalbėjimas. Neatmetu ir savo, kaip tuometinio pirmininko, kaltės, kad rezultatas nebuvo pasiektas. Tačiau tikrai žinau, kas nėra kaltas už nepakankamą rezultatą - tai mane supę žmonės, tuometinis rinkimų štabas ir sekretoriatas padarė stebuklus. Aš nuoširdžiai lenkiu prieš juos galvą.

Vardan partijos vienybės priėmiau sprendimą nekandidatuoti antrai partijos pirmininko kadencijai. Susilaukiau daugybės piktų ir nusivylusių skambučių, buvau kaltinamas neryžtingumu, neatsakingumu ir pasitikėjimo nepateisinimu. Tačiau įkalbinėjimams nepasidaviau ir užleidau savo pareigas be kovos.

Deja, padariau esminę klaidą. Jau sausio mėnesį buvo sukurta frakcija, pasivadinusį skambiu Regionų komiteto pavadinimu, kurios tikslas buvo iš esmės perimti partijos kontrolę, paralyžuojant Valdybos bei sekretoriato darbą ir supriešinti menamą "centrą" su menamais "regionais". Man, kaip partijos vicepirmininkui administraciniam darbui ir ryšiams su regionais buvo griežtai atsakyta, kad aš neturiu teisės prisijungti prie šio komiteto veiklos, įsijungti į jo diskusijas internete ir dalyvauti jo renginiuose. Taip aš buvau izoliuotas nuo savo, kaip vicepirmininko, atsakomybės srities ir privalomos mano pareigų vykdymui informacijos.

Vėliau, derinant įvairius Tautininkų Sąjungos dalyvavimo 2016 metų rinkimuose variantus, dalis partijos Tarybos narių visaip bandė sužlugdyti derybas, kad neturėtume kito pasirinkimo, tik eiti į rinkimus vieni. Aš ir mano komanda padarėme viską, kas nuo mūsų priklausė, kad išsiderėtume geras bendradarbiavimo su kitomis politinėmis jėgomis sąlygas, kurios leistų tikėtis nuo 1 iki 5 tautininkų 2016-ųjų Seime.

Deja, šios iniciatyvos buvo sužlugdytos nepaliekant kito varianto, tik dalyvauti rinkimuose savo sąrašu ir vėl gauti 1 arba geriausiu atveju 2 procentus balsų, tuo eilinį kartą nuviliant partiečius, elektoratą ir nepriartėjant prie tikslo. Šiuo metu Taryboje plėtojama idėja "naujam" rinkiminiam projektui - "Plačioji koalicija -2". Kitaip tariant, pasistatomas grėblys dantimis į priekį, atstatoma kakta ir stengiamasi abiem kojomis ant jo užlipti, kad trinkteltų partijai per kaktą taip, kad ji daugiau jau nebeprisikeltų.

Todėl, nebegalėdamas pasyviai stebėti šio farso ir nenorėdamas dalyvauti tautinės politikos laidotuvsė priėmiau keletą sudėtingų sprendimų:

1. Pasinaudojant Tautininkų Sąjungos įstatų 21.7. punktu, sustabdyti savo narystę joje nuo šių metų liepos 15-os iki spalio 9-os dienos, tuo pačiu sustabdant savo, kaip vicepirmininko, pareigas;
2. Dalyvauti 2016-ųjų metų Seimo rinkimuose su partija „Tvarka ir Teisingumas“ kaip tautininkas, bet ne kaip Tautininkų Sąjungos narys;
3. Po rinkimų sugrįžti į aktyvią veiklą partijoje ir dirbuotis jai su ne mažesniu užsidegimu kaip iki šiol.

P.S. Atsiprašau pirmininko Audriaus Rudžio, kad negalėjau taip, kaip pažadėjau, eiti koja kojon iki jo kadencijos pabaigos. Dėkoju jam ir Gintarui Songailai už kantrius pamokymus, kurie, tikiuosi, padėjo man formuotis kaip politikui.

Taip pat tuos, kurie nori prisijungti prie mano, kaip vienmandatininko, rinkimų kampanijos (strategijos ir taktikos kūrimas, tapimas apylinkių komisijų nariais, pagalba agitacijoje). Tikiu, kad partijoje netrūks žmonių, kurie mane supras ir palaikys.

Norintys prisijungti prie mano rinkimų štabo kviečiu kreiptis į mane arba į mano rinkimų štabo koordinatorius:

Darių Komką,
Mindaugą Sidaravičių
Artūrą Vileitą